

Vendéglátás.

A háborúelőtti, még boldog esztendőben történt. Fiatal szegedi emberek jöttek haza Angliából, szép nyári, vakációs utazásról, mert akkor még nem estek egymástól messze a legmesszebb európai országok sem s a gyűlölség rideg és áthatolhatatlan páncélövezete nem választotta el a nemzeteket. A hazatért utasok nem valami széles látókörű, nem különösen tanult, nem tengerek alatt járó és felhők fölött repülő elmék voltak, akik lényegét fürkésznék és távolok s közelségek közt kapcsolatot keresnek. Nem. A fiatalok csak az utmentén figyelték meg az alacsonyabb szemhatárba is betolakodó részleteket, amik érdekesekek, mert különösek, mert eltérők az ismeretesekektől.

Az egyik fiatal ur az angol vendéglátó polgár szivességéről beszélt, egy derék boltosról, aki őt házában fogadta. Azoknak, akik hallgatták s nem voltak olyan szerencsések, hogy Angliába utazhattak volna, olvasmányait idézte emlékezetükbe, például Dickens mindenkitől ismert „Karácsonyi meséjének” talpig ember boltosát, aki lelkiismeretes pontosan végzi és végezteti alkalmazottaival a dolgait ünnep estig, de aztán jöjjön a tiszta, a felüdítő ünnep! Aztán egyenrangú embertársul, az embertársnak illő tiszteletadással meghívja a segéd urat, az inas urat, a szolgáló kisasszonyt egy kis karácsonyi szép mulatságra. A mi Angliából hazatért utasunk boltosa ugyanaz lehetett, csak hogy modernebb kiadásban. Mert hiába, Dickens furcsa külsejű szivemberei fölött is nagyon elrohant már az idő s őket örökéletük megállapodottságában csodálja és kedveli a huszadik századi, nagyon elváltozott angol utód. De az utód is ugyanaz az angol-szász vér. S az a boltos, akiről szó van, szintén emberséges, szintén jóvialis, bár szintén merev egy kissé, ha bizonyára disztigáltabb, tanultabb, uribb is, mint nyárspolgári elődje volt.

Ez a gentleman is elmondta a mi szegedi fiatalembertünknek s a társainak a vajmi régen hagyományos mondókát, hogy: Uraim, érezzék magukat itthon nálam. De ezt nem csak úgy éppen mondta. Nagyon komolyan és szőszreint gondolta is. Megmutatta, a maga kis kényelmes házában minden helyét: Ez a ház legyen egészen az önöké, azaz: a maguké. (Mert „önöké” ez a szó minálunk, miközöttünk, hiába, csak nem olyan bizalmas.) S a vendégek aztán tehetek, amit akartak szabadon, a maguk kényelme, kedve szerint. A házigazda nem lógott folyton a nyakukon csak azért, hogy erőszakosan is tanúsítsa a maga szeretetreméltóságát, felülmúlhatatlan kedvességét.

De nem ez volt a mi szegedi embereinknek a feltűnő. Hiszen szegedinek a valódi vendéglátásból nem lehet példát adni sehol a világon. Abból szeretet, bizalom melege sugárzik, abban igazán nincs kelletlenség, már persze, ha nem kelletlen a vendég. A feltűnő az volt a mi szegedi barátainknak, hogy ott nem volt a vendéglátás fogalma egybevágó a folytonos és untig való lakomázással, a csordultig való ivással. S itt meg kell még jegyezni, hogy pedig azt a vendégséget egy kis vidéki városban tartották...

S hogy a bő zsákból kibujtassam végre a szöveget, hozzátésem az elmondottakhoz azt, amit mindenki tud: hogy nálunk most is, még most is vannak vendégségek, persze csak jobb módúaknál. Nálunk csupán a tíz tiszti sokrétegű osztálya, az értelmiség, a munkásság felejtette el, mert el kellett felednie, hogy vendégség és evés-ivás, traktálás ugyanaz volna. De el kell ezt a helytelen, ostoba, máma gonosz tudalmat felednie mindenkinek. A traktálás ma káros pazarlás és nemcsak irigy májakat dagaszt, de fölszít méltó haragot is.

A szerbek újból követelik Szeged határfalvait.

A békekötés hírei.

A M. T. I. a következő szegedi érdektől, a béke ügyével összefüggő hírt közli: A *Zagrebacke Napine* március 3-iki számában a következő közlemény jelent meg: „A békekonferencia legutóbb egy kis háromszöget, mely Deszk, Szörög és Szentiván falvakból áll, mint Szeged háttérét Magyarországnak ítélte, de a három községből egy követség érkezett Belgrádba, amely 3000 aláírással a községeknek Jugoszláviához való csatlakozását kívánja és a belgrádi kormány ennek értelmében már lépéseket is tett.”

A Magyar Távirati Iroda illetékes helyről nyert felhatalmazása alapján megállapítja, hogy a kérdéses három község összes szerb lakossága, még a csecsemőket is beleértve, sem haladja meg a háromezretet és a nevezett lap fenti tendenciózus közlése sem a kérdéses községek lakosságától nem származik, sem a valóságot nem fedi és kizárólag csak a területéhes szomszédaink újabb mahinációjáról van szó.

— A magyar békével kapcsolatban állónak tekintik a fiúmei kérdést is, aminek megoldása részben szintén a magyar békeszerződés keretében tartozik.

Hága, március 24. A *Bud. Tud.* távirata: A *Newyork Worht* párisi külön tudósítója a békekonferencia egyik delegátusának közlése alapján részleges jelentést közöl a helyzetről. A jelentés a következő:

— Az általános helyzet az utóbbi hetekben nem csupán a németországi események, hanem az antanton belül fellépő bizonyos tünetek miatt is erősen komplikálódott. Az elkedvetlenkedés Amerika és Anglia között bizonyos mértékben kiéleződött. Olaszország, úgy látszik, Angliával jó szoros kontaktusba jutott. San-Remóban Franciaország már két szoroson egymásra támaszkodó játékkal áll majd szemközt. A német békeszerződés nyílt, vagy titkos revíziója nem lehet elkerülhető. Végül pedig a Magyarországgal való béke még mindig sok bonyodalommal jár, úgy hogy nem lehet számolni annak husvét előtt való elintézésével. Valószínű, hogy a magyar békekérdés is csak San-Remóban fog szőnyegre kerülni.

Bécsből jelentik *A Nap*-nak: Az a terv, mintha Prágában tárgyaltak volna Nyugatmagyarországon át vezető szláv korridorral, teljesen alaptalan. A cseh-szláv állam, valamint az antant-hatalmak csak azokat a földrajzi utakat fogják használni, amelyeket a saint-germaini békeszerződés állapított meg Ausztria és Nyugatmagyarországra vonatkozólag.

Lassan halad a pénzlebélyegzés.

Még három gépet kérnek. — Zavarok a postapénz körül. — Megbüntetik az üzérkedőket.

(Saját tudósítónktól.) Lázás munka folyik a pénzügyigazgatóságon, a bankok ablakai még éjjel is világosak. Korá reggeltől késő délutánig hosszú sorfalakat állnak az emberek a pénzügyi intézetek előtt már egy hét óta és még mindig nincs elég lebélyegzett pénz a forgalomban ahhoz, hogy a közönség minimális szükséglete is fedezve legyen. A polgármester, aki a pénz felülbélyegzését ellenőrző bizottság elnöke, a közönséget átmenetileg súlyosan érintő pénzügyi műveletről a következőket mondotta munkatársainknak:

— A pénzlebélyegzés állandóan folyik, azonban lassan, mert igen nagy technikai akadályokkal kell a bélyegzésnél küzdeni. Alig csinálták meg a bélyegző gépeket, ismét elromlanak, úgy, hogy a műveletet simán, akadálytalanul folytatni nem lehet. Táviratoztam Budapestre, hogy azonnal küldjenek még három gépet, mert ha ily lassan haladunk, 28-ig a tízedrészt sem tudják a Szegeden levő pénzeknek lebélyegezni. Ma tudvalevően csak négy bélyegzőgép működik.

— Több helyről értesültem, hogy a lebélyegzetlen pénzeket egyesek ráfizetéssel összevásárolják, hogy átcsempéssék Jugoszláviába. A rendőrfőkapitány figyelmét felhívtam a dologra, aki megígerte minden intézkedést, hogy megakadályozza ezt a hazafiatalan törekvést és a csempészeket a legszigorúbb büntetésben részesítse. Értesültem arról is, hogy egyesek nem viszik a pénzüket lebélyegzetlenül. Mindenki a haza iránti kötelezettségének tesz eleget, ha pénzt le-

bélyegzetli s felét az államnak adja kölcsön, hogy elősegítse a kormányt az ország jövőjének megalapozási munkálataiban. Nem visszatartani kell a pénzt, hanem *sietni* kell a pénzlebélyegzéssel. Mindenki a maga érdeke ellen is cselekszik, ha a pénzt felülbélyegzetlenül hagyja, mert a bélyegzetlen pénz értékét veszti.

A pénz lebélyegzetésétől különösen a falvakban s a tanyákon idegenkednek, ahol még nincsenek eléggé felvilágosítva az emberek a felülbélyegzés s a kényszerkölcsön céljáról.

A pénzzel való üzérkedés nagyban megy a láncosok körében. A detektívek állandóan szem előtt tartják a kávéházakat. Szerdán reggel a Belvárosi-kávéházban hét üzérkedő került a rendőrség kezére. Hatszázötven korona postapénzért vásárolták a lebélyegzetlen ezerkoronásokat. A rendőrség letartóztatta mind a hét spekulánst s megindítja ellenük a legszigorúbb eljárást. Névsoruk a következő: *Pollák Béla, Stein István, Kovács István, Fischer Mihály, Spitzer Simon, Tari Mihály és Winkler Ignác.*

A közönség kétségbeejtő helyzete nemhogy enyhült volna, hanem még fokozódott. Kedd óta ugyanis elterjedt a városban az a hír, hogy a kékpénz lebélyegzése után a postapénz lebélyegzése fog következni. Dacára, hogy ennek a hírnek semmi alapja nincs s a pénzügyminiszter maga a leghatározottabban megcáfolta, sem a kereskedők egyrésze, sem a kofák nem fogadják el a postapénzt. A vásárlóközönség üres kézzel kénytelen a piacról hazatérni, mert a kofák letakarják a portékájukat s csak annak adnak el, aki lebélyegzett pénzzel fizet. *Magánfelek egyáltalán nem fogadják el a városban a 200 és 25 koronásokat, holott ez 40 és 5 koronában törvényes fizetési eszközül van megállapítva.* A rosszhiszemű hírek az okai, hogy a közönség nem tud semmiféle élelmiszeletet vásárolni. Rendet csakis a rendőrség szigorú fellépése teremthet s kívánatos is lenne, hogy ez minél hamarabb bekövetkezzen.

Harisnyák, keztyűk, gallérok,

nyakkendők és mindennemű rövidáru cikkek legolcsóbban beszerezhetőek

Geigner Testvérekéknél

Iskola-utca 25. szám. 3122

== Hungária épülettel szemben. ==